

Prædiken til pinsedag

Det er pinse. Jesus er død, Jesus er opstanden, Jesus er faret til himmels. Historien om Jesus er slut.

Men det forunderlige ved pinsen er, at alting alligevel ikke er slut. Pinsen er en ny begyndelse. Selvom historien om Jesus er slut, så begynder et helt nyt afsnit i pinsen. Nu er det din og min historie der begynder. Min historie med Jesus. Men hvad skal jeg sige? Hvilke ord skal jeg bruge om min tro og min Gud? Og hvor skal jeg gå hen?

I pinsen får vi et nyt sprog. Pinseunderet giver os et sprog til at tale om Guds underværker. Vi beder Gud om at blæse på os, vi beder ham om at berøre os, så

samtalen kan begynde på ny, så vi berører hinanden med det nye sprog.

Det virker måske mærkeligt, at bede om et nyt sprog i en tid, hvor vi aldrig har haft så megen kommunikation. Unge mennesker går konstant med mobilen online. Møder bliver afbrudt, vigtige samtaler går i stykker. Kommunikationsstrømmen gør, at vi på mærkværdig vis pludselig står i fare for ikke at få talt sammen. De gamle sidder som saltstøtter i sofaen og ser tv uden at tale sammen. Familier fungerer på et minimum af kommunikation, "hvem henter børnene, skal du eller jeg købe ind?" Men fik vi talt sammen...sådan rigtig talt sammen.

I dag beder vi om et nyt sprog. Vi beder om et nyt sprog fordi vi vil røres, bevæges, vi vil elskes og elske.

Vi efterlyser ord, samtaler som gør at vi kommer hinanden ved, at vi rører hinanden.

Sprog kan være mange ting. Det kan være ord og fysik, kærtegn eller erotik. Nogen taler sammen uden at sige noget, ægtepar som har været sammen i masser af år. De viser deres kærlighed gennem gerninger, pludselig står der en blomst i stuen, en ny cykel eller en hånd der tavst griber om en skulder. Der er det erotiske sprog, det er både fysik og ord, når mennesker smelter sammen og bliver ét – helt fysisk, med kære ord i hinandens øre. Det afgørende er, at vi bliver tiltalt og berørt i et sprog og på en måde, så vi mærker sandheden, omsorgen, at sproget vil os andet og mere end blot kommunikation.

Sprog kan så meget mere, det kan forløse, skabe lykke. Det forbinder sig med smil, varme blikke og kærtegn. Det kan man ikke læse ud af en mail.

I pinsen beder vi om et nyt sprog. Hvis ikke vi taler sammen, mister vi evnen til at forstå hinanden, vi glider ud af hinandens synsfelt. Begynder at arbejde sammen som robotter, der bygger babelstårn.

Mangel på sprog øger værdiløsheden, ødelægger fællesskabet.

Men det er på engang en gave og en opgave at få et nyt sprog i pinsen. Det kræver hårdt arbejde at mødes i sproget. I ægteskabet skal man somme tider insistere på at tale sammen, at finde ind til hinanden, finde et fælles sprog. I familier er sproget alt afgørende for at komme videre, at genvinde

forståelse og familiens bånd. Kirken er som en familie. I kirken får vi et nyt sprog. NU er det vores tur til at arbejde, til at tale om Kristus, tale om Guds storværker for at finde ind til fællesskabet og den fælles tro igen.

Den opgave kan Jesus ikke klare for os. Han ved at det kræver diskussion, at det kræver tårer, smerte, hårdt arbejde at nå ind til et fællesskab. Når verdener bryder sammen, når sproget falder fra hinanden, når vi bliver tavse og mangler ord. Da er det en gave at komme til kirken, stedet hvor det nye sprog lever, skaber og virker. Vi beder for hinanden, vi er hinandens talsmænd, bærer sorg og smerte for hinanden, synger sammen og forsøger at finde ind til et fælles sprog på ny. I menigheden er sproget som når moderen beder aftenbøn for sit barn, som de to

der efter gudstjenesten drikker en kop kaffe og taler om hvad dagens tekst egentlig betyder for dem.

Det er altså i en eller anden forstand altid pinse. Pinsen er begyndelsen på vores fortælling med Kristus. Nu er det slut med at lytte til Guds underværker, nu skal vi selv i gang med at tale og virke. Dertil har vi i dag fået et nyt sprog. Et sprog der kan udtrykke det nære, kærligheden mellem mennesker, kriser, sorger og glæder. I kirken kalder vi pinsens sprog for hjertesproget, fordi det kommer fra hjertet. Det bærer helligånden og sandheden med sig, fordi hjertesproget altid er oprigtigt og ægte. Som kærtegn smyger hjertesproget sig om os. Det er fysisk, erotisk, det er pinse. Værsgo det er tid til at begynde at tale. Derfor rejs jer og lad os begynde på en frisk, når vi i dag går herfra.

God pinse!

Amen